

Arrest

nr. 262 491 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 maart 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende correcte feitenrelaas weer in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker deed op 9 augustus 2006 een visumaanvraag gezinshereniging in functie van zijn vader. De afgifte van het visum werd geweigerd op 11 januari 2007.

Verzoeker diende d.d. 20 maart 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenoot van een Poolse onderdane, S. U. Op 27 oktober 2015 werd verzoeker in bezit gesteld van een F-kaart.

Op 5 februari 2016 deelde de stad Knokke aan de ambtenaar van de burgerlijke stand mee dat het buitenlands huwelijk niet erkend werd in België, dat het ontvangstbewijs van de aangetekende zending naar verzoeker op 18 december 2015 werd ontvangen en dat mevr. U. S. het aangetekend schrijven nooit in ontvangst heeft genomen.

Op 29 oktober 2020 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot vestiging in. De verwerende partij werd alzo op de hoogte gesteld van de F-kaart die verzoeker, ondanks de niet-erkenning van zijn huwelijk, in 2015 werd toegekend.

Op 8 februari 2021 werd verzoeker verzocht de nodige inlichtingen te verschaffen in het kader van een onderzoek naar een eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht op grond van de vaststelling dat het huwelijk werd afgesloten onder valse voorwendselen.

Op 9 maart 2021 richtte verzoekers raadsman een schrijven aan de verwerende partij waarin verwezen werd naar het schrijven ter kennis gebracht op 24 februari 2021 waarin verzoeker werd gevraagd naar inlichtingen in het kader van een onderzoek naar een eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht. Hij voegde de volgende stukken bij: bewijs van inschrijving in Dimona als werknemer sedert 4.5.2015, attest hoofdverblijfplaats van hemzelf en van zijn 'echtgenote', de historiek verblijfplaatsen en een aanvraag tot adreswijziging van zijn echtgenote, de E-kaart van zijn echtgenote en zijn F-kaart.

Hij zette uiteen dat omdat de familie van zijn echtgenote in Polen woonde, zij besloten daar in het huwelijk te treden op grond waarvan hij in bezit werd gesteld van een F-kaart. Hij en mevr. S. zouden zich opnieuw verzoend hebben en samenwonen. Hij wees ook op zijn tewerkstelling en op artikel 8 EVRM.

Op 23 maart 2021 werd verzoekers verblijfsrecht, dat op frauduleuze wijze werd bekomen, ingetrokken op grond van artikel 74/20 §2 vreemdelingenwet.

(...)"

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 23 maart 2021 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissingen vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De bestreden beslissingen kennen de volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt het verblijfsrecht ingetrokken van:

(...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2, van de wet van 15.12.1980:

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan op 20.03.2015 overeenkomstig art. 40bis van de wet van 15.12.1980 met zijn vermeende echtgenote, zijnde mevrouw S. U. (...), van Poolse nationaliteit. De F-kaart werd op 27.10.2015 afgeleverd.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een Poolse huwelijksakte voorgelegd opgemaakt op 11.03.2015. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenote blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Brugge negatief te hebben geadviseerd. Dit gebeurde reeds op 15.11.2015. Het buitenlandse huwelijk werd dientengevolge niet erkend door de ambtenaar van burgerlijke stand. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, noch zijn vermeende huwelijkspartner, daar ooit beroep hebben tegen aangetekend. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dan ook op haar beurt dit advies te volgen en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code.

Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou derhalve onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsorde en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Zie daartoe ook het advies van het parket.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Deze poging was succesvol. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40bis. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een EU-burger geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 8.02.2021 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken.

Betrokkene legde daarop de volgende documenten voor:

- Een aangetekende brief gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken door de raadsman van mijnheer nl. B. Vrijens met een begeleidend schrijven in en een aantal documenten nl. bewijs van inschrijving in Dimona, de databank van de RSZ, een attest van hoofdverblijfplaats afgeleverd door de stad Brugge aan mijnheer en aan mevrouw, aanvraag tot herinschrijving van mevrouw na een afvoering van ambtswege, de E-kaart van mevrouw (die niet meer geldig is, gezien de schrapping), de F-kaart van mijnheer.

Vooreerst wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene stelt de advocaat in het begeleidend schrijven dat mevrouw de echtelijke woning heeft verlaten in mei 2018 nadat er echtelijke moeilijkheden ontstonden. Inmiddels zou het koppel zich opnieuw verzoend hebben en is mevrouw terug gaan inwonen bij betrokkene. Bijkomend werd het bewijs voorgelegd dat mevrouw om een nieuwe inschrijving, na ambtelijke schrapping heeft verzocht en werd een attest van hoofdverblijfplaats van mijnheer en mevrouw voorgelegd. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat niet wordt betwist dat mijnheer en mevrouw ooit samen gedomicilieerd waren. Echter, van bij die eerste woonstcontrole was er wel onduidelijkheid of mijnheer en mevrouw wel degelijk een koppel vormden. Dat is immers één van de vele opmerkingen die werden gemaakt in het advies van het parket en die het parket er deed toe besluiten dat het huwelijk niet gericht was op een duurzame levensgemeenschap. Op zich bewijst het samenwonen en heden de intentie om opnieuw op hetzelfde adres te gaan wonen, uiteraard niets met betrekking tot de eigenlijke relatie van betrokkene en mevrouw. Opvallend daarbij is dat, behoudens de online aanmelding van mevrouw om terug bij betrokkene te worden ingeschreven, geen enkel bewijs werd voorgelegd om te weerleggen dat het negatief advies van toen door het parket, totaal door de feiten achterhaald is. Er werd geen enkel bewijs voorgelegd van een gemeenschappelijk huwelijks- of gezinsleven die betrokkene en de referentiepersoon, ondanks het niet erkennen van hun huwelijk, zouden gehad hebben en/of terug zouden hebben. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene en/of de referentiepersoon via de rechtbank hun huwelijk alsnog hebben proberen erkend te krijgen. Alles wijst er bijgevolg op dat het Parket, het in 2015 met dat negatieve advies, bij het juiste eind had. Het huwelijk was enkel gericht op het verblijfsrecht van betrokkene, hij had zijn verblijfsvergunning bekomen, dus was er geen interesse meer om de erkenning van het huwelijk te bekomen. Nu het verblijfsrecht in vraag wordt gesteld, komt er ineens reactie nl. mevrouw gaat zich terug (officieel) bij mijnheer vestigen, al is het tot op heden slechts een intentie bij gebrek aan positieve woonstcontrole. Kortom, wat betreft het gezinsleven van betrokkene dient te worden vastgesteld dat er niet van een beschermenswaardig gezinsleven kan gesproken worden. Er is geen wettelijke band met de referentiepersoon, de feitelijke band kan evenmin worden vastgesteld, daartoe werden onvoldoende bewijzen voorgelegd. Betrokkene deelt ook nog zijn woonplaats met zijn broer en zijn schoonzus. Deze mensen maken echter geen deel uit van het kerngezin van betrokkene. Betrokkene is een volwassen persoon, waarvan ons geen ernstige fysieke of mentale beperking bekend is, derhalve is het redelijk te stellen dat van hem mag verwacht worden dat hij in staat is een eigen (gezins)leven op te bouwen, zonder directe nabijheid van zijn broer en diens vrouw. Betrokkene heeft in een verder verleden ook eens een poging gedaan om gezinshereniging te bekomen met zijn vader, echter de geboorteakte die daartoe werd voorgelegd was laattijdig geregistreerd en DNA-analyse wees uit dat betrokkene geen biologische zoon was van de beweerde vader. Er kan bijgevolg niet worden gesteld dat betrokkene in België nog andere gezinsleden heeft, waarmee hij een mogelijke band zou kunnen hebben.

Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene, dit bedraagt intussen 6 jaar. Dat is uiteraard geen uiterst korte termijn, echter in verhouding tot zijn leeftijd is 6 jaar helemaal nog niet zo lang. Hij verbleef tevoren kennelijk ook enige tijd in Italië, maar heeft het grootste deel van zijn leven buiten Europa doorgebracht. Vandaar dat deze 6 jaar niet onoverkomelijk worden geacht voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft betrokkenes familiebanden, culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong, werd ons niets aangereikt samen met de brief van de raadsman. Echter, zoals reeds werd aangehaald kwam betrokkene vermoedelijk voor het eerst in 2008 naar Europa. Dit was in het kader van een tewerkstelling in Italië. Hij was toen net 18 jaar geworden. Zijn paspoort bevatte in 2015 wel nog een aantal uit- en inreisstempels van de Schengenzone, alsook een aantal stempels van New Delhi en Amritsar waaruit logischerwijze kan afgeleid worden dat betrokkene na zijn aankomst in Italië, nog goede contacten onderhield met zijn land van origine. Gezien hij geboren en getogen is in het land van origine, is het redelijk te stellen dat hij er nog voldoende familie en/of vrienden heeft, voldoende de plaatselijke taal of talen beheerst en voldoende vertrouwd is met de levenswijze en mentaliteit om er gemakkelijk terug aansluiting te kunnen vinden.

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan deze vaststellingen.

De brief van de advocaat waarin wordt gesteld dat toepassing moet gemaakt worden van art. 42 quater van de wet van 15.12.1980, is naast de kwestie, gezien er van een erkende huwelijksband met een EU-onderdaan nergens sprake is. Zoals ook in de brief van 8.02.2021 reeds vermeldde, betreft het hier niet een beëindiging van een (rechtmatig uitgeoefend) verblijfsrecht. Het gaat hier om een intrekking van een onterecht uitgeoefend verblijfsrecht dat op frauduleuze wijze werd bekomen overeenkomstig art. 74/20 van de wet van 15.12.1980.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/20, §2, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij meent tevens dat er een manifeste beoordelingsfout werd gedaan.

2.1.2. In het verzoekschrift wordt toegelicht wat volgt:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

I.Eerste middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing tot intrekking van verblijf, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België, waar hij (terug) samenwoont met zijn Poolse echtgenote, geïntegreerd en tewerkgesteld is, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Dat de beslissing tot intrekking van verblijf, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd, (terug) samenwoont met zijn echtgenote, sedert 2015 tewerkgesteld is, ... geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een grondige belangenafweging deed met betrekking tot de huidige privé-en gezinssituatie van verzoeker.

Verweerder trekt verzoekers verblijfsrecht in zonder rekening te houden met verzoekers gezinsleven in België, met verzoekers tewerkstelling sedert 4 mei 2015 in België en met verzoekers integratie in de Belgische samenleving.

In casu werden niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak in de belangenafweging, in het licht van art. 8 EVRM, betrokken, meer bepaald verzoekers herenging/verzoening met zijn echtgenote en haar aanvraag tot adreswijziging, verzoekers langdurig legaal verblijf in België en verzoekers tewerkstelling sinds mei 2015 bij de firma NV Ruby (feiten waarvan verweerder op de hoogte is ingevolge het schrijven van verzoekers raadsman dd. 9.03.2021, stuk 2).

Dat de beslissing dd. 23.03.2021, niet in verhouding is tot het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Dat er sprake is van schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

II. Tweede Middel : Schending van het artikel 74/20 §2, laatste lid, Vw., van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsprincipe

Voorst wil verzoeker verwijzen naar het 74/20 §2, laatste lid, Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoekers gezins-en familieleven in België en met verzoekers gezondheidstoestand.

Het artikel 74/20 §2, laatste lid, Vw. stelt het volgende :

« Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn

verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsprincipe door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/20 §2, laatste lid, Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezins-en familieleden in België, waarvan hij op de hoogte is ingevolge het schrijven van verzoekers raadsman dd. 9.03.2021 (cf. stuk 2).

In dit schrijven wordt uitdrukkelijk gesteld en aangetoond dat verzoeker en zijn echtgenote zich opnieuw verzoend hebben en zijn echtgenote terug ingetrokken is bij verzoeker.

In dit schrijven wordt tevens gesteld dat verzoeker sedert mei 2015 onafgebroken tewerkgesteld is bij de firma NV. R.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/20 §2 Vw. , geen enkele grondige afweging is gebeurd. Voormelde vaststellingen en feiten werden door verweerder niet getoetst aan het art. 74/20 §2 Vw.

Dat er sprake is van schending van het artikel 74/20 §2, laatste lid, Vw., van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsprincipe.

3.Derde middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het artikel 74/20§2, eerste lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde dient gesteld te worden aan verzoekers verblijf gezien hij valse of misleidende informatie zou hebben verstrekt, met name zijn huwelijksakte.

Verweerder steunt zich hierbij op het negatief advies van het parket van de procureur des Konings West-Vlaanderen afdeling Brugge , de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en de art. 27, 18 en 21 WIPR.

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat zijn Pools huwelijk dd. 11.03.2015 wel werd erkend door verweerder nu verzoeker op 27.10.2015 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Dat verweerder echter gehouden was zijn eerdere beslissing te respecteren en hierop geenszins kon terugkomen zonder enige afdoende motivering.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het rechtzekerheidsbeginsel.

Dat verweerder in zijn intrekingsbeslissing verwijst naar het ongunstig advies van het parket van de procureur des Konings West-Vlaanderen afdeling Brugge, naar een niet-gedateerde weigeringsbeslissing van “de ambtenaar van de burgerlijke stand” en naar de art. 27, 18 en 21 WIPR zonder verzoeker voorafgaandelijk dienaangaande te horen.

Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek en verzoekers rechten van verdediging hem aan te schrijven/uit te nodigen bewijstukken aangaande de oprechtheid van zijn huwelijk neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten aangaande de oprechtheid van haar huwelijk neer te leggen.

Verweerder verwijst in zijn beslissing naar het ongunstig advies van het parket van de procureur des Konings West-Vlaanderen afdeling Brugge, naar een niet-gedateerde weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de art. 27, 18 en 21 WIPR maar verduidelijkt zelf niet op welke elementen concreet en precies de geldigheid van de huwelijksakte wordt betwist.

Verweerder steunt zijn beslissing niet op concrete feitelijke gegevens, maar verwijst in algemene bewoordingen naar het advies van het Parket, naar een niet-gedateerde weigeringsbeslissing van “de ambtenaar van de burgerlijke stand” en naar de art. 27, 18 en 21 WIPR zonder dat verzoeker in de mogelijkheid gesteld wordt om na te gaan op welke feitelijke gegevens de beslissing werd gesteund en in welke mate deze beoordeling door verweerder dan correct zou zijn.

Gelet op het feit dat de beëindiging van een reeds toegekend verblijfsrecht slecht mogelijk is wanneer vaststaat dat effectief valse of misleidende informatie werd verstrekt (of valse of vervalste documenten werden gebruikt), volstaat de loutere verwijzing naar een negatief advies aangaande een schijnhuwelijk en naar een niet-gedateerde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en dus de motivatie van de intrekingsbeslissing dd. 23.03.2021 niet.

Het huwelijk van verzoeker werd immers destijds aanvaard door verweerder, en is bovendien nog steeds een vaststaand feit.

Aan verzoeker werd een verblijfsrecht toegekend als echtgenoot van een Poolse onderdane.

Tot op heden werd het huwelijk van verzoeker niet nietig verklaard, noch werd een procedure in die zin opgestart door het Openbaar Ministerie of door de echtgenote van verzoeker.

In casu is er zelfs nooit enige procedure geweest mbt een vermeend schijnhuwelijk, en heeft verweerder de huwelijksakte ook erkend op het ogenblik dat hij verzoeker in 2015 een F-kaart heeft afgeleverd, zodat er des te meer sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing!

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging.

Dat er in casu sprake is van schending van de art. 74/20 §2, eerste lid, Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.”

2.2. Omdat de middelen nauw samenhangen en elkaar deels overlappen, worden deze samen behandeld.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig en redelijk handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931; RvS 9 november 2017, nr. 239.826).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op

een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 maart 2015 in Polen in het huwelijk trad met mevrouw U.S., die Poolse onderdaan is. Op basis van dit in het buitenland afgesloten huwelijk werd verzoeker op 27 oktober 2015 in het bezit gesteld van een F-kaart. Het parket van West-Vlaanderen leverde op 18 november 2015, na politieel onderzoek, een negatief advies af aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Knokke-Heist betreffende de overschrijving van verzoekers huwelijk omdat het afgesloten huwelijk ingaat tegen de openbare orde en uit het geheel van de omstandigheden - opgesomd in dit advies - blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Met andere woorden: het huwelijk van verzoeker is een schijnhuwelijk.

De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde met brief van 14 december 2015 het huwelijk in te schrijven in het rijksregister en beslist om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het voltrokken huwelijk. Deze brief werd aangetekend aan verzoeker verstuurd op 19 december 2015 en aan diens echtgenote op 12 januari 2016. Het blijkt niet dat één van hen beroep aantekende tegen deze beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris verzond op 8 februari 2021 een schrijven waarbij gewag werd gemaakt van het voornemen om het verblijf in te trekken en een socio-economisch onderzoek, zoals bedoeld in artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangekondigd, waarbij aan verzoeker werd gevraagd om alle nuttige stukken over te maken. Dit schrijven werd op 24 februari 2021 aan verzoeker betekend. Verzoekers raadsman reageerde met brief van 9 maart 2021. Deze brief bevat uitleg waarom het huwelijk werd afgesloten in Polen, wijst op het bezit van een F-kaart, stelt dat de echtgenote van verzoeker in mei 2018 het echtelijk dak verliet maar dat deze zich inmiddels zou verzoend hebben met verzoeker en ze terug samenwonen en verwijst naar verzoekers werkverleden, taalkennis en diens jarenlang verblijf in België. Verzoeker stelt dat een terugkeer naar India een schending van artikel 8 van het EVRM zou teweegbrengen.

2.10. In de bestreden beslissing volgt de gemachtigde het standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand en erkent hij evenmin de geldigheid van de huwelijksakte, die volgens hem blijkt geeft van frauduleuze intenties van de betrokkene, waardoor het verblijf wordt ingetrokken.

2.11. Verzoekers kritiek komt erop neer dat zijn huwelijk in een eerdere beslissing wel werd erkend, dat verweerder zijn eerdere beslissing dient te respecteren en dat deze hierop niet kon terugkomen zonder afdoende motivering (derde middel). Verzoeker verwijt verwerende partij geen rekening te houden met de verzoening met zijn echtgenote en aldus met zijn gezinsleven. Daarnaast stelt verzoeker dat het negatief advies van het parket als motivering niet zou volstaan en dat hij niet zou zijn uitgenodigd om bijkomende documenten aangaande de oprechtheid van zijn huwelijk neer te leggen. Nog volgens verzoeker werd in de beslissing geen rekening gehouden met zijn gezins- en familielevens en zou geen grondige afweging gebeurd zijn in het licht van de elementen uit artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (tweede middel) en zijn werkverleden dat onafgebroken is geweest sedert mei 2015.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onjuist voorhoudt dat de brief van de ambtenaar van de burgerlijke stand die het huwelijk weigert in te schrijven niet gedateerd zou zijn. Het volstaat te verwijzen naar punt 2.9.

2.12. De Raad merkt op dat de verwerende partij ingevolge verzoekers aanvraag van 20 maart 2015 (bijlage 19ter) overging tot de afgifte van een F-kaart op 27 oktober 2015. Deze afgifte van een F-kaart houdt de impliciete *'de plano-erkenning'* in, conform artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van verzoekers Poolse huwelijksakte. In weerwil van verzoekers beweringen schrijft geen enkele bepaling of beginsel voor dat een zogeheten *'de plano-erkenning'* van een buitenlandse akte een definitief karakter zou hebben. Er is de Raad evenmin een bepaling of beginsel bekend dat de overheid zou verbieden terug te komen op een eerdere *'beslissing'* om het huwelijk te erkennen. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat er in zijn hoofdte rechtmatige verwachtingen waren geschapen. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen schending in van het rechtszekerheidsbeginsel.

De beslissing is niet enkel gebaseerd op het negatief advies van het parket. De beslissing verwijst immers ook uitdrukkelijk naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand: *"(...) Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Brugge negatief te hebben geadviseerd. Dit gebeurde reeds op 15.11.2015. Het buitenlandse huwelijk werd dientengevolge niet erkend door de ambtenaar van burgerlijke stand. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, noch zijn vermeende huwelijkspartner, daar ooit beroep hebben tegen aangetekend. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dan ook op haar beurt dit advies te volgen en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code."*

Als gevolg van de niet-erkenning van het huwelijk wordt verzoeker thans in de registers van de burgerlijke stand niet als gehuwd beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris ging ook geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk door 'mee te gaan' in de redenering van de ambtenaar van de burgerlijke stand en op grond van het geheel van zijn vaststellingen te concluderen dat: *"misleidende informatie (...) heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf"* in de zin van artikel 74/20, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden in zijn verwijt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem diende uit te nodigen om hem toe te laten zich te verdedigen tegen wat is vastgesteld in het onderzoek van het parket en de besluitvorming van de ambtenaar van burgerlijke stand. Uit de weergave van het verrichtte

onderzoek van het parket blijkt dat verzoeker werd ondervraagd en de kans kreeg alle nuttige informatie weer te geven. Verzoeker toont niet aan dat hij beroep aantekende tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn het onderzoek van het parket te herdoen en verzoeker uit te nodigen hierover zijn standpunt te geven. Overigens heeft verzoeker door middel van de brief van diens raadsman van 9 maart 2021 te kennen gegeven dat er zich een verzoening had voorgedaan tussen hem en zijn echtgenote en dat zij terug samenwoonden.

2.13. Artikel 41 van het Handvest bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87). De Raad merkt opnieuw op dat het de verzoeker vrijstond zijn reactie te ondersteunen met overtuigende stukken.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Met name omdat een verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen overtuigen positief in te gaan op bekend gemaakte elementen. Dergelijke argumenten ontbreken in het verzoekschrift. Dit klemmt nog meer nu de verzoekende partij uitgenodigd werd om alle nuttige elementen kenbaar te maken voor het nemen van de bestreden beslissing waarbij uitvoerig werd gewezen op het gegeven dat haar verblijfsrecht mogelijks zou worden ingetrokken.

Verzoeker gaat voorbij aan de kern van de eerste bestreden beslissing: het huwelijk werd afgesloten met het oog een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en gaat derhalve in tegen de openbare orde. Met de bewering dat er een verzoening is en dat verzoeker samenwoont met zijn echtgenote gaat verzoeker voorbij aan die vaststelling. Verzoeker gaat voorbij aan de bepaling van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet die toestaat het verblijf te beëindigen als: *“of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”*

Verzoeker kan niet ontkennen dat hij in het bezit van zijn F-kaart werd gesteld op grond van het afgesloten huwelijk terwijl na de afgifte van de F-kaart is gebleken dat dit huwelijk een schijnhuwelijk is. Ook kan de verzoeker niet voorhouden onwetend te zijn over het onderzoek naar het schijnhuwelijk nu uit het advies van de Procureur des Konings blijkt dat de verzoeker en zijn vermeende echtgenote uitvoerig zijn ondervraagd.

Verzoeker maakt in het verzoekschrift evenmin duidelijk welke elementen (buiten de verzoening en diens werkverleden, wat werd kenbaar gemaakt) hij zou hebben kenbaar gemaakt, van die aard dat zij de bestreden beslissing konden wijzigen.

De gemachtigde heeft in zijn beslissing wel degelijk rekening gehouden met de elementen uit artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet die blijken uit het administratief dossier. In de beslissing wordt hieromtrent immers het volgende overwogen:

“Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 8.02.2021 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken.

Betrokkene legde daarop de volgende documenten voor:

- Een aangetekende brief gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken door de raadsman van mijnheer nl. B. Vrijens met een begeleidend schrijven in en een aantal documenten nl. bewijs van inschrijving in Dimona, de databank van de RSZ, een attest van hoofdverblijfplaats afgeleverd door de stad Brugge aan mijnheer en aan mevrouw, aanvraag tot herinschrijving van mevrouw na een afvoering van ambtswege, de E-kaart van mevrouw (die niet meer geldig is, gezien de schrapping), de F-kaart van mijnheer.

Vooreerst wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene stelt de advocaat in het begeleidend schrijven dat mevrouw de echtelijke woning heeft verlaten in mei 2018 nadat er echtelijke moeilijkheden ontstonden. Inmiddels zou het koppel zich opnieuw verzoend hebben en is mevrouw terug gaan inwonen bij betrokkene. Bijkomend werd het bewijs voorgelegd dat mevrouw om een nieuwe inschrijving, na ambtelijke schrapping heeft verzocht en werd een attest van hoofdverblijfplaats van mijnheer en mevrouw voorgelegd. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat niet wordt betwist dat mijnheer en mevrouw ooit samen gedomicilieerd waren. Echter, van bij die eerste woonstcontrole was er wel onduidelijkheid of mijnheer en mevrouw wel degelijk een koppel vormden. Dat is immers één van de vele opmerkingen die werden gemaakt in het advies van het parket en die het parket er deed toe besluiten dat het huwelijk niet gericht was op een duurzame levensgemeenschap. Op zich bewijst het samenwonen en heden de intentie om opnieuw op hetzelfde adres te gaan wonen, uiteraard niets met betrekking tot de eigenlijke relatie van betrokkene en mevrouw. Opvallend daarbij is dat, behoudens de online aanmelding van mevrouw om terug bij betrokkene te worden ingeschreven, geen enkel bewijs werd voorgelegd om te weerleggen dat het negatief advies van toen door het parket, totaal door de feiten achterhaald is. Er werd geen enkel bewijs voorgelegd van een gemeenschappelijk huwelijks- of gezinsleven die betrokkene en de referentiepersoon, ondanks het niet erkennen van hun huwelijk, zouden gehad hebben en/of terug zouden hebben. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene en/of de referentiepersoon via de rechtbank hun huwelijk alsnog hebben proberen erkend te krijgen. Alles wijst er bijgevolg op dat het Parket, het in 2015 met dat negatieve advies, bij het juiste eind had. Het huwelijk was enkel gericht op het verblijfsrecht van betrokkene, hij had zijn verblijfsvergunning bekomen, dus was er geen interesse meer om de erkenning van het huwelijk te bekomen. Nu het verblijfsrecht in vraag wordt gesteld, komt er ineens reactie nl. mevrouw gaat zich terug (officieel) bij mijnheer vestigen, al is het tot op heden slechts een intentie bij gebrek aan positieve woonstcontrole. Kortom, wat betreft het gezinsleven van betrokkene dient te worden vastgesteld dat er niet van een beschermenswaardig gezinsleven kan gesproken worden. Er is geen wettelijke band met de referentiepersoon, de feitelijke band kan evenmin worden vastgesteld, daartoe werden onvoldoende bewijzen voorgelegd. Betrokkene deelt ook nog zijn woonplaats met zijn broer en zijn schoonzus. Deze mensen maken echter geen deel uit van het kerngezin van betrokkene. Betrokkene is een volwassen persoon, waarvan ons geen ernstige fysieke of mentale beperking bekend is, derhalve is het redelijk te stellen dat van hem mag verwacht worden dat hij in staat is een eigen (gezins)leven op te bouwen, zonder directe nabijheid van zijn broer en diens vrouw. Betrokkene heeft in een verder verleden ook eens een poging gedaan om gezinshereniging te bekomen met zijn vader, echter de geboorteakte die daartoe werd voorgelegd was laattijdig geregistreerd en DNA-analyse wees uit dat betrokkene geen biologische zoon was van de beweerde vader. Er kan bijgevolg niet worden gesteld dat betrokkene in België nog andere gezinsleden heeft, waarmee hij een mogelijke band zou kunnen hebben.

Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene, dit bedraagt intussen 6 jaar. Dat is uiteraard geen uiterst korte termijn, echter in verhouding tot zijn leeftijd is 6 jaar helemaal nog niet zo lang. Hij verbleef tevoren kennelijk ook enige tijd in Italië, maar heeft het grootste deel van zijn leven buiten Europa doorgebracht. Vandaar dat deze 6 jaar niet onoverkomelijk worden geacht voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft betrokkenes familiebanden, culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong, werd ons niets aangereikt samen met de brief van de raadsman. Echter, zoals reeds werd aangehaald kwam betrokkene vermoedelijk voor het eerst in 2008 naar Europa. Dit was in het kader van een tewerkstelling in Italië. Hij was toen net 18 jaar geworden. Zijn paspoort bevatte in 2015 wel nog een aantal uit- en inreisstempels van de Schengenzone, alsook een aantal stempels van New Delhi en Amritsar waaruit logischerwijze kan afgeleid worden dat betrokkene na zijn aankomst in Italië, nog goede contacten onderhield met zijn land van origine. Gezien hij geboren en getogen is in het land van origine, is het redelijk te stellen dat hij er nog voldoende familie en/of vrienden heeft, voldoende de plaatselijke taal of

talen beheerst en voldoende vertrouwd is met de levenswijze en mentaliteit om er gemakkelijk terug aansluiting te kunnen vinden.

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan deze vaststellingen.

De brief van de advocaat waarin wordt gesteld dat toepassing moet gemaakt worden van art. 42 quater van de wet van 15.12.1980, is naast de kwestie, gezien er van een erkende huwelijksband met een EU-onderdaan nergens sprake is. Zoals ook in de brief van 8.02.2021 reeds vermeldde, betreft het hier niet een beëindiging van een (rechtmatig uitgeoefend) verblijfsrecht. Het gaat hier om een intrekking van een onterecht uitgeoefend verblijfsrecht dat op frauduleuze wijze werd bekomen overeenkomstig art. 74/20 van de wet van 15.12.1980.”

2.14. Het door verzoeker geschonden artikel 8 van het EVRM bepaalt tenslotte het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153).

In beginsel maakt een wettelijk en oprecht huwelijk een beschermenswaardig gezinsleven uit dat binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM valt (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, § 62). Verzoekers Poolse huwelijk werd in België evenwel niet erkend omdat het niet als een oprecht huwelijk kon worden beschouwd. Verzoeker toont overigens ook niet aan dat hij *de facto* drie jaar enig gezinsleven heeft onderhouden met zijn ‘echtgenote’, waardoor hij dit gezinsleven niet als een valabel argument kan aanwenden tegen de intrekkingbeslissing. De concrete vaststellingen in de bestreden beslissing over het samenleven worden niet weerlegd. De aangifte van verblijfsverandering van de woonplaats van de echtgenote van verzoeker van 26 februari 2021 weegt niet op tegen de politionele vaststellingen. Het aangaan van een schijnhuwelijk in dit geval toont geen door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven aan.

Wat verzoekers privéleven betreft, wordt in de beslissing gewezen op de relatief korte duur van zijn verblijf in België in vergelijking met de verblijfsduur in andere landen en in India en zijn bindingen met de taal en cultuur van zijn land van herkomst. Het werkverleden op zich of de voorgehouden integratie is niet van die aard dat een verwijdering het privéleven van verzoeker schendt. Verder kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat zijn persoonlijk belang opweegt tegen de belangen van de staat die een immigratiecontrole en naleving moet verrichten. Verzoeker heeft een schijnhuwelijk afgesloten dat ingaat tegen de openbare orde. Het is van fundamenteel belang dat de maatschappij moet beschermd worden en dergelijke handelingen in dit geval zijn niet toelaatbaar. De gemachtigde concludeert op goede gronden dat er geen hinderpalen bestaan die de intrekking van het verblijf in de weg staan.

In weerwil van verzoekers bewering bevat de bestreden beslissing overigens wel degelijk een belangenafweging in het licht van verzoekers privé- en gezinsleven en is die afweging proportioneel.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle

redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De bestreden beslissing is kennelijk redelijk genomen.

2.15. De Raad wijst er tenslotte op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Verzoeker stelt onjuist dat hij niet voorafgaandelijk is uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende stukken voor te leggen. Immers heeft de verzoeker de uitnodigingsbrief om elementen kenbaar te maken ondertekend ter gelegenheid van de kennisgeving op 24 februari 2021. Hij maakt enige schending van zijn rechten van verdediging niet aannemelijk. De verzoeker weerlegt evenmin concreet de elementen, opgesomd in het negatief advies van de Procureur des Konings en in de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand. Het staat de verwerende partij vrij om gebruik te maken van deze elementen.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest en evenmin van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het proportionaliteits- het evenredigheidsbeginsel en/of het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de hoorplicht zou zijn geschonden of dat de rechten van verdediging zouden zijn miskend. Er is evenmin sprake van een kennelijke beoordelingsfout. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN